

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A mészégető kunyhója**

1. A mészégető kunyhója

Mirella

A kölyök alig nyelt párat a csípős gyógyírból, máris visszatért némi szín a falfehér arcába. Mirella éles, csattanós mozdulattal kapta vissza a lombikot, s gúnyos morajjal dugaszolta be a fa dugót.

„Elég lesz az, ne pazarold a drága nedűt! Még a végén erőt kapnál, aztán magad próbálnád elhajtani a lovaimat” – sziszegte, de a mozdulataiban ott rejtőzött a konok gondoskodás.

Borda a fák tövéénél állt, szőre borzolódott a dühös éberségtől. Végigmérte a gyereket, majd vágó horkantással ugrott fel a bak mellé. A dög feszült izmai jelzésértékűek voltak: Garai kopói nem tágítottak messzire, s a fagyos éjszaka csendje csalóka volt.

„A mészégető kunyhója nincs messze” – hebegte a fiú didergve, a takarót szorosabban magára vonva. „A sűrűben húzódik, oda nem merészkednek a hajdúk.”

„Akkor oda tartunk, mielőtt az a félkegyelmű tisztartó rájön, hogy a gázlónál kicsalt ezüst mellé hamis orvosságot kapott” – felelte Mirella éles, türelmetlen hangon.

Pattintott a gyeplővel, Lant és Holló pedig nyomban nekifeszültek a hámfának. A szekér kerekei nehézkesen gördültek végig a nyirkos avaron, maga mögött hagyva a fagyos vizet. A köd egyre sűrűbbé vált, ahogy behatoltak a Garai-birtok szívébe, ahol a csend mögött újabb csapdák ólálkodtak.